

**De
Bijloke**
Muziekcentrum

Ravels Boléro

Adriana Bignagni Lesca
& Symfonieorkest Vlaanderen

Programma

Vr 29.11.24
20:00
Concertzaal

Programma

JEAN PHILIPPE RAMEAU
Les indes galantes (suite) [14']

IGOR STRAVINSKI
Pulcinella (suite) [24']

- I. Sinfonia
- II. Serenata
- III. Scherzino - Allegretto - Andantino
- IV. Tarantella
- V. Toccata
- VI. Gavotta (con due variazioni)
- VII. Vivo
- VIII. Minuetto - Finale

Pauze

LUCIANO BERIO
Folk Songs (voor mezzo & orkest) [25']

- I. Black is the colour
- II. I wonder as I wander
- III. Loosin yelav
- IV. Rossignolet du bois
- V. A la feminisca
- VI. La donne ideale
- VII. Ballo
- VIII. Motettu de tristura
- IX. Malurous qu'o uno fenno
- X. Lo fiolaire
- XI. Azerbaijan love song

EMILE DAEMS
te kaap'ren
(SOV Composer's Academy) [5']

MAURICE RAVEL
Boléro [13']

Uitvoerders

Adriana Bignagni Lesca
mezzo

Symfonieorkest Vlaanderen
& SOV Young

Duncan Ward
dirigent

De Composers' Academy is een samenwerking tussen Symfonieorkest Vlaanderen, Muziekcentrum De Bijloke en DE SINGEL.

Dit concert wordt live uitgezonden op Klara.

Stoelen aan de kant

Ik koester vele illusies omtrent mijn persoon, maar niet inzake elegantie. Een groot danser is er dus aan mij niet verloren gegaan. Toch is muziek voor mij niet in de laatste plaats iets lichamelijks. Ook al heeft de componist in kwestie geen enkele intentie mij aan het dansen te brengen, als een werk mij bevalt, raak ik al gauw behept met de onweerstaanbare drang te bewegen. Heupwiegen op een requiem? Ik pleit schuldig. In de concertzaal hou ik het natuurlijk rustig, een voetje wippen, desnoods een bescheiden handchoreografie, maar binnenskamers komt mijn innerlijke Nijinski volledig tot ontplooiing. En daar mag de stofzuiger van denken wat hij wil. U begrijpt mij.

Muziek is evenwel niet enkel een zintuiglijke aangelegenheid. Zelfs als ze zich expliciet als dansmuziek aanbiedt, krijgt ze bijwijlen ook de hersenen aan het swingen. Neem Maurice Ravel. Had hij enkele jaren voordien al eens de wals uiteen geschroefd, dan presenteert zijn bolero zich in zekere zin als een anti-ballet. Zo is het veelzeggend dat hij qua decor een fabriek in gedachten had. Daarmee wou hij het absurd mechanische karakter van de muziek in de verf te zetten. Zijn Russische opdrachtgever dacht er jammer genoeg anders over. Voor de première werd dan ook voor een Spaanse taveerne gekozen. Liever het publiek charmeren met couleur locale dan haar een conceptuele hint aan te reiken: de dans als maatschappelijk ziektebeeld.

Zou Charlie Chaplin enkele jaren later trouwens niet iets gelijkaardigs doen? In de beroemde scène uit zijn film 'Modern Times' gaat de repetitieve lopende-bandarbeid vlotjes aan de haal met de ledematen van het figuurtje *The Tramp*, waardoor hij tijdelijk aan een obsessieve-compulsieve dansstoornis komt te lijden. Je zou het kunnen zien als een update van de middeleeuwse danslagen. Hele dorpsgemeenschappen vielen toen bij herhaling ten prooi aan zogeheten *choreomanie* en dat was evenmin een uiting van levensvreugde. Vermoedelijk was de danswoede het symptoom

Een column van Régis Dragonetti

van de Sint-jansziekte, spasmen dus, die veroorzaakt werden door het nuttigen van beschimmeld graan.

Dan lijken de suites van Jean-Philippe Rameau en Igor Stravinski een pak minder dubbelzinnig. Het zijn tenslotte opeenvolgingen van korte dansjes, toch? In het geval van Rameau horen we inderdaad de typische zucht naar lichtheid onder Lodewijk XV. Vergeten we echter niet dat de componist zijn oorspronkelijk opera-ballet 'Les Indes Galantes' een volkomen nieuwe dramatische invulling gaf. Als de teletijdschine nog in mijn dagen wordt uitgevonden, ga ik zeker kijken hoe het er op het podium aan toeging tijdens de vulkaanuitbarsting in de tweede entrée. Dat moet wat geweest zijn. Ik denk iets avant la lettre, al weet ik niet goed avant welke lettre. Moderne dans?

Hoe dan ook vormt Rameaus suite programmatisch het perfecte pendant voor Stravinski's ballet 'Pulcinella'. Ook al zo'n eigenaardig werk. Het gelijknamige Napolitaanse stokpersonage zou je immers een wandelende tweestrijdigheid kunnen noemen: een opportunistische held, een intrigerende flapuit, een kreupele danser. Schijnbaar even paradoxaal is het feit dat de beeldenstormer Stravinski tijdens het schrijven van dit werk verliefd werd op oude muziek en aldus zijn neo-classicistische periode inhuppelde. Sommigen doen zijn Pulcinella af als een licht arrangement van bestaande achttiende-eeuwse muziek. Voor hem presenteerde dat verleden zich echter als een beslagen spiegel waarin hij zichzelf als componist op een andere manier ging zien. Nu ja, vind van zijn tarantella wat u wil, *onbewogen* blijft u er wellicht niet bij.

Régis Dragonetti is theorie docent aan het KASK & Conservatorium. Hij publiceerde gedichten in verschillende tijdschriften en bracht in 2020 de roman 'Karbonkel' uit. Hij schreef zijn column bij dit concert op vraag van Muziekcentrum De Bijloke

Do 19 dec | 20:00 | Concertzaal

Prokofjev en Skrjabin

Nikolai Lugansky & Brussels Philharmonic

Hij was het enfant terrible van de jonge eeuw, de bitterste eclecticus van de roaring twenties, de mildste vormpurist van de jaren 1930 en daarna het treurigste slachtoffer van het Sovjetregime. Noem Prokofjev gerust een man van meerdere persoonlijkheden. Klassepianist Nikolai Lugansky brengt een hommage aan het bolsjewistische multitalent en neemt zijn bijna perfecte 'Derde pianoconcerto' in de vingers. Minstens zo doorleefd: Skrjabins zeldzaam opgevoerde maar verzengende 'Le poème de l'extase'.

De Bijloke

Muziekcentrum

Tickets & info

debijloke.be

09 323 61 00

Godshuizenlaan 2, 9000 Gent

Openingsuren ticketbalie

Di tot vr: 13:00-17:00

Bij concerten:

één uur voor het concert

DELEN
PRIVATE BANK

